

ELENA FARAGO

CĂȚELUȘUL ȘCHIOP

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI

Elena Farago (1878–1954) s-a născut și a trăit la Craiova, unde și-a desfășurat și activitatea literară.

Autoare a mai multor volume de versuri și proză, printre care cităm: *Versuri* (1906), *Șoapte din umbră* (1908), *Din taina vechilor răspîntii* (1913), *Șoaptele amurgului* (1920), și a numeroase cărți pentru copii: *Copiilor* (1913), *Să fim buni* (1923) și altele.

Printre cele mai cunoscute versuri adresate copiilor amintim: *Cățelușul șchiop*, *Puișorul moțat*, *Motanul pedepsit*, *Visul lui Viorel*, *Vrăbiile*, *Rîndunica*, *Doi frați cuminți*.

ELENA FARAGO

CĂȚELUȘUL ȘCHIOP

EDITURA ION CREANGĂ
BUCUREȘTI, 1974

Ilustrații și copertă
DANIELA DRAVĂȚ VOICULESCU

[HAI NANI, NANI]

Hai nani, nani,
Lumina mamii...

Să-ți cînt și-n seara asta, lumina mea,
Să-ți cînt...
Dar uite-ncep un cîntec și altu-mi vine-n
minte, —
Și-acela, dragul mamii, e fără de cuvinte
Si plînge-așa cum plînge cumplitul äst
de vînt...

Hai nani, nani...

Să-ţi cint, lumina mamii, şi iar încep
şi iar
Cuvintele-şi pierd şirul, — că vezi,
în astă-seară
I-atit de-amarnic cîntul ce-l spune
vîntu-afară.
De parc-ar plînge-ntregul săracilor amar...

Dar tu aştepţi un cîntec — că tu ce ştii
de vînt!
Şi ce să ştii ce spune-n amarnica-i
poveste?..
O, tu nu poţi pricepe nimic din
toate-aceste...
...Să-ţi cînt şi-n seara asta, lumina mea,
să-ţi cînt...

Hai nani, nani,
Lumina mamii..

...Şi iar rămîn de parcă nu mai găsesc
cuvînt
Din tot ce-ţi spun alt'dată în
cîntecele mele,
Şi feţi-frumoşi, şi zîne, şi cer, şi flori,
şi stele
Şi-au amuţit povestea de parcă nu mai
sînt...

Hai nani, nani...

Adormi în caldu-ţi leagăn, lumina mea,
şi taci, —
Nu pot cînta şi încă nu eşti destul
de mare,
Ca să-ţi pot spune basmul cel nesfîrşit,
în care
Se stîng de frig şi foame copiii
cei săraci...

[S-A DUS ŞI NOAPTEA ASTA]

S-a dus şi noaptea asta,
Din toate cea mai grea,
De ţi-ar fi luat cu ea
Şi boala, dragul mamii!...

Pe negrele-i aripi,
S-o ducă pe vecie,
Departe-n vreo pustie
Unde nu sînt copii...

Să-mi rîdă casa iar,
De tine luminată,
Să te mai văd o dată
Zîmbind, lumina mea...

O, culcă-te frumos,
Și-nchide-ți ochișorii,
Și astăzi poate zorii
Ți-or fi mai priitori.

Că uite-i, vin de-acum,
Să-și rîdă în fereastră,
Lumina lor albastră,
Lumina lor de-ndemn...

O, zori albaștri, voi,
Ce deșteptați grădina,
Scăldîndu-vă lumina
În roua de pe flori, —

Vă pogorîți senini,
Atotluminătorii,
Să aibă muncitorii,
Din toată lumea, spor...

Zîmbiți alintători
În orișice fereastră,
Că mulți bolnavi și-adastă
Izbava de la voi...

Și-n suflete sădiți
Răbdarea și credința,
S-aline suferința
Ce plînge pe pămînt...

Și vă trimiteți blînd,
Albastrele aripe,
Un zîmbet să-nfiripe
Si-n casa noastră azi!...

O, de-ați putea măcar
Să-i domoliți căldura,
Ce-i dogorește gura
Și dulcii ochișori!...

O floare e și el,
Și zace-acum, scăldată
În roua-ndurerată,
A ochilor mei doi!...

O, de-ați putea, zori buni,
Să mi-l scăpați de boală,
Să-l văd azi că se scoală
Și umblă cătinel!...

Iar miini cînd veți sosi,
Drumeți de piază bună,
Să rîdă împreună
Cu florile și el...

[ARȘIȚĂ, TĂCERE...]

Arșiță, tăcere — 'n praguri
Cîte-o babă, cîte-un moș;
Cere, în răstimpuri, ploaie
Strigătul unui cocoș.

Într-o curte ne-ngrijită
Un copil și lîngă el,
Scurmă-n van pămîntul aspru
Două cloște și-un purcel —

Iar în șanț o fetișcană,
Ce păzește niște oi,
Cată-n brînci prin iarba arsă
Un trifoi cu patru foi.

[MAMA ȚESE, PUIU DOARME]

Mama țese, Puiu doarme,
Cloșca moțăie sub pat, —
Fără glumă-n casa asta,
Nu găsești un colț de stat!

Patu-i plin de țoale, masa-i
Numa blide, — ce te faci?
Spui o vorbă — scoli copilul! —
Mama-ți face semn să taci.

Dar și-a luat frumos tăblița,
Și în loc de masă un
Scăunel cu trei picioare,
Și drept scaun un ceaun, —

Și-și visează — pe cînd mîna-i
Scrie-ncet, tremurător, —
O catedră și un scaun
Ca la domnu-nvățător.

[AU PLECAT LA CÎMP PĂRINȚII]

Au plecat la cîmp părinții,
El a dat grăunți la pui,
Și-acum bate de nădejde
Două scînduri într-un cui.

Ei !... de-ar fi Grivei cu dînsul
Nu i-ar fi urît de loc, —
Cum mai petreceau ei singuri,
Ce mai larmă, ce mai joc!...

Dar e-aproape-o săptămînă
De cînd sprintenul Grivei
Și-a uitat sub țărna rece
De copii și de cățel...

....

[SE-ATÎRNASE DE-O TRĂSURĂ]

Se-atîrnase de-o trăsură,
Dar un sfîrc de bici l-a dat
Jos, în glodul de pe stradă,
Şi, sculîndu-se-nciudat, —

Face-un semn cu pumnu-n aer,
Care spune neted: — Nici
Că mă las, cînd voi fi mare,
Să nu-ţi trag şi eu un bici!...

[MAMA-I DUSĂ-N TÎRG...]

Mama-i dusă-n tîrg şi tata
După treburi — el, stă jos,
Şi, cu fruntea strînsă-n palme,
Plănuieşte-un joc frumos.

O, ar şti el să se joace —
De-ar avea cu ce — dar, faci
Jucării din ce-ţi dă mîna,
Cînd părinţii sînt săraci.

Ca un om ce-ţi ştie rostul,
Roboteşte-acum tiptil; —
Într-o ladă hirbuită,
O să-şi facă „motobil". —

Scăunaşul mic e „capra"
Şi ulciorul e „motor". —
Să mai spuie şi-azi părinţii
Că nu-i mare Puiu lor!...

[ŞAPTE ANI TRECUŢI...]

Şapte ani trecuţi, ochi negri,
Şi-o minune de păr creţ, —
Drept găteală-o iie lungă
Strinsă-n brîu c-un şorţuleţ.

Tata nu şi-l ştie, mama
Spală rufe boiereşti, —
Casa lor, o bojdeucă
Cu muşcate la fereşti.

Azi e treabă multă: mama
Are zor, — ea a cărat
Apă la cazan şi focu'
L-a făcut, şi-a măturat, —

A turnat la păsări apă,
Şi fiertură-a pus la foc, —
Şi, i se cuvine-acuma
Drept odihnă-un pic de joc...

Dintr-un băţ şi nişte zdrenţe,
Strînse mototol pe el,
Şi-a făcut o păpuşică,
Şi-i vorbeşte-ncetinel,

Şi se face c-o hrăneşte
Dintr-un ciob, şi-i spune: — vezi,
Tu le ai de-a gata toate,
Nu ca mine să lucrezi.

Haide-acuma fii cuminte
Şi-adormi singură, — că eu
Nu pot să te legăn, focu'
Trebuie să-l dreg mereu...

Şi cazanu' cela, Doamne,
Trebuie mereu umplut...
Şi-apoi mama tot mă ceartă
Că nimica n-am făcut!...

Fii cuminte, fata mamii,
C-am să-ţi cumpăr, zău, să ştii,
Cînd vei fi ca mine mare,
Şi rochiţi şi pălării.

Şi-o păpuşă şi un leagăn,
Şi bliduţe mici de fier, —
S-o hrăneşti şi să ţi-o legeni
Ca o fată de boier.

BONDARUL LENEŞ

O furnică mititică,
Cît un grăuncior de mei,
Duce-n spate-o greutate
De trei ori cît botul ei.

Pe cărare-n jale mare
Plînge un bondar ciapcîn:
— „Mor de foame
Şi n-am poame

Şi-aş munci
Dar n-am stăpîn!"...

— „Hai şi-mi cară din povară
Şi sînt gata să-ţi plătesc."
— „Cum n-aş merge! Dar pe lege
Jur că nu pot să muncesc!"...

— „Vai de tine! Ce ruşine,
Leneşule cerşetor,
Nici de milă, nici de silă
Nu ţi-aş da un ajutor!"...

CĂŢELUŞUL ŞCHIOP

Eu am numai trei picioare,
Şi de-abia mă mişc: ţop, ţop,
Rîd cînd mă-ntîlnesc copiii,
Şi mă cheamă „cuciu şchiop".

Fraţii mei ceilalţi se joacă
Cu copiii toţi, dar eu
Nu pot alerga ca dînşii,
Că sînt şchiop şi cad mereu!

Şi stau singur toată ziua
Şi plîng mult cînd mă gîndesc
Că tot şchiop voi fi de-acuma
Şi tot trist am să trăiesc.

Şi cînd mă gîndesc ce bine
M-aş juca şi eu acum,
Şi-aş lătra şi eu din poartă
La copiii de pe drum!...

Cît sînt de frumoşi copiii
Cei cuminţi, şi cît de mult
Mi-ar plăcea să stau cu dînşii,
Să mă joc şi să-i ascult!

Dar copiii răi la suflet
Sînt uriţi, precum e-acel
Care m-a şchiopat pe mine,
Şi nu-i pot iubi de fel...

M-a lovit din răutate
Cu o piatră în picior,
Şi-am zăcut, şi-am plîns atîta,
De credeam că am să mor...

Acum vine şi-mi dă zahăr
Şi ar vrea să-mi fie bun,
Şi-aş putea să-l muşc odată
De picior, să mă răzbun,

Dar îl las aşa, să vadă
Răul, că un biet căţel
Are inima mai bună
Decît a avut-o el.

PEDEAPSA MÎȚEI

— I-auzi, draga mea păpușă,
Zgîrie mîța la ușă!
Dar eu nu-i deschid deloc,
Că sînt supărată foc.
A furat iar, ca o hoață,
Un întreg picior de rață
Și-apoi, după ce i-a ros
Toată carnea, pîn'la os,
A dus osul, binișor,
În cotețul lui Azor,

Ca pe el să-l bănuim
Și să nu îl mai iubim.
Și acum n-o bat, n-o cert,
Dar nu vreau deloc s-o iert.

Deși încă o iubesc,
Trebuie s-o pedepsesc.
C-a fost rea și dușmănoasă,
Și n-o las să intre-n casă.

MOTANUL PEDEPSIT

Rindunica e plecată
După hrană pentru pui,
Cuibu-i singurel sub streşini
Şi prin curte nimeni nu-i.

Ride sub mustăţi motanul:
— „Ce noroc!... Păcat să-l scap!...
Iute sus!"... Dar, poc, o piatră
Îl loveşte drept în cap.

Trist se tinguie motanul:
— „Miau şi vai de capul meu!"
Petrişor il ia în braţe:
— „Iartă-mă, te rog, căci eu

Te-am lovit, şi rău îmi pare,
Dar de bieţii puişori
Ţie cum nu ţi-a fost milă,
Cînd săriseşi să-i omori?"

— De ce m-ai prins în pumnul tău
Copil frumos, tu nu știi oare
Că-s mic și eu și că mă doare
De ce mă strîngi așa de rău?

Copil ca tine sînt și eu,
Și-mi place să mă joc și mie,
Și milă trebuie să-ți fie
De spaima și de plînsul meu!

De ce să vrei să mă omori?
Că am și eu părinți ca tine,
Și-ar plînge mama după mine,
Și-ar plînge bietele surori,

Și-ar plînge tata mult de tot
Căci am trăit abia trei zile,
Îndură-te de ei, copile,
Și lasă-mă, că nu mai pot!...

Așa plîngea un gîndăcel
În pumnul ce-l stringea să-l rupă,
Și l-a deschis copilul după
Ce n-a mai fost nimic din el!

A încercat să-l mai învie
Suflîndu-i aripile-n vînt,
Dar a căzut în țărnă frînt
Și-nțepenit pentru vecie!...

Scirbit de fapta ta cea rea
Degeaba plîngi, acum, copile,
Ci du-te-n casă-acum și zi-le
Părinților isprava ta.

Și zi-le că de-acum ai vrea
Să ocrotești cu bunătate,
În cale-ți, orice vietate,
Oricît de făr-de-nsemnătate
Și-oricît de mică ar fi ea!

TANU

Tanu i-un motan cuminte,
Şi-i atît de curat,
C-are voie să se culce
Chiar pe pernele din pat.

Ilenuţa îl iubeşte
Şi se joacă mult cu el,
Astăzi însă-i supărată,
Nu l-a mîngîiat de fel!...

„Miau!..." o-mbie din fereastră,
Dar fetiţa stă pe loc:
— „Taci, măi Tanule, că mie
Nu-mi mai vine să mă joc!..."

— „Ce-ai păţit?..."
— „Nimic, dar mama
Aşa aspru m-a certat!"

— „I-ai greşit ceva?"
— „De unde!...
Pentru că nu m-am spălat!..."

— „Ştii, fetiţa mea cuminte,
Iartă-mă că-ţi spun, dar eu,
Pentru asta te-aş şi bate
Dac-ai fi copilul meu!"

PUIŞORUL MOŢAT

Puii mamii, pui, pui, pui,
Are cloşca şapte pui:
Cinci pestriţi, unul bălţat,
Numai unul e moţat
Şi curat şi încălţat.

— „Spune-mi, puiule, şi mie
De ce-ţi face numai ţie
Mama ta ciorapi şi ghete,
Şi îţi leagă moţ în plete?

Oare frăţiorii tăi
Sînt aşa de proşti şi răi,
Sau că poate mama ta
O fi leneşă, ori rea?"

Spune puiul: — „Mama mea
Nu-i nici leneşă, nici rea,
Dar e tristă, vai de ea,
Căci îi fac ruşine multă
Fraţii mei şi n-o ascultă,
Că de-i cheamă, fug pe-afară,
Şi de-i prinde, plîng şi zbiară,
Şi de-aceea-s nespălaţi
Şi desculţi şi nemoţaţi.

Dar eu stau cu mama mea
Şi mi-i drag s-ascult de ea;
Şi de-aceea sînt moţat
Că-s cuminte şi curat."

ȘIREATA

Viorica, fata mamei
Cea cuminte și curată,
Și-a făcut, mîncînd cireșe
Pe furiș, pe șorț, o pată...

Și-acum stă-ntr-un colț și plînge:
— „Doctorul e vinovat
Și c-o să mă certe mama,
Și că șorțul l-am pătat!"

Mama intră-ncet pe ușă;
Ea tresare și-ntinzînd
Mîinile deasupra petei,
Plînge într-una suspinînd.

— „De ce plîngi, fetița mamei?"
— „Plîng că doctorul ți-a spus
Să nu-mi dai deloc cireșe,
Și tu în dulap le-ai pus..."

— „Și tu plîngi din lăcomie?
Ce rușine!"...
— „Să mă ierți!..."
— „Bine, dar să fii cuminte..."
— „Nici de șorț nu mă mai cerți?"

— „Care șorț?" întreabă mama...
— „Uite, ăsta: l-a pătat
Lăcomia pentru care
Chiar acuma m-ai iertat."

VISUL LUI VIOREL

După plasă, în pătuc,
Doarme micul Viorel.
Oare ce-o fi visînd el,
De tot strîmbă din năsuc
Şi guriţa crunt şi-o strînge?
Nu cumva îi vine-a plînge?

Doarme micul Viorel.
Dar în vis lui i se pare

Că nu doarme nici de fel,
C-n pătucu-i singurel,
Şade şi gîndeşte el,

Plin de supărare,
Că mămica azi n-a vrut,
Cînd iertare i-a cerut,
Să-i mai dea crezare.

Dar ce mişcă pe mescioară
Cînd în casă-acum dorm toţi?
E Ronron, ce cu-a lui gheară
Taie-n patru-o cutioară
Şi-o preface-n roţi.

Da, e cutioara-n care
Stă praful de dinţi.
Ce-o fi vrînd să facă oare?
Zău, Ronron ăsta se pare

Că de multă îngîmfare
Şi-a sărit din minţi:
Mama, tata, mama mare,
Tot de el vorbesc:
Că-i curat, nevoie mare,
Nu ca Viorel, pe care
Nici nu-l mai iubesc.
Dar ce-i asta? Pasămite,
Peria s-a pus pe roţi,
Dinţii pieptenului, toţi,
Parcă au copite,

Şi stau gata de plecare;
Peria, schimbată-n car,
Pieptenii, căluţi ce sar
Pe zeci de picioare.

Uite-i cum s-au înhămat!...
Dar ce fel de ham au oare? —

Foarfeca de unghii, care
S-a deşurubat.

Tot la dreapta, pe covor,
Către uşă-n trap se-ndreaptă,
Dar pe cine mai aşteaptă
De se-opresc la spălător?

Încă vreun drumeţ?... ehei!
Uite că-s mai mulţi ca unul:
Peria de dinţi, săpunul
Şi buretele cu ei!

Şi Ronron, gătit de drum
Ca birjarii — şi minune —
Ca un om, vorbind, le spune:
— Haideţi, s-a sfîrşit de-acum!
Ştiu eu două fete mici
Şi vă duc întins la ele

Că le place să se spele,
Nu ca prostul ăst de-aici
Care zbiară-aşa urît,
Cînd il piaptănă şi-l spală,
Încît azi, fără-ndoială,
Chiar mămica l-a urît.
Să-l lăsaţi aci să şadă
Nespălat şi ne-ngrijit,
Că prea mult v-a necăjit
Cu-atîta plîns şi sfadă.

— „Merg şi eu... şi eu"... zbucnesc
Din dulap, fugind spre uşă,
Haine, jucării, păpuşă —
Toate, toate-l părăsesc!...

— „Nu mai fac!" răcneşte-n vis
Viorel şi se trezeşte —
Şi ce mult se-nveseleşte
Cînd pricepe c-a fost vis!...

Dimineaţa, la sculare,
Toate-n casă altfel par:
Viorel n-a scos măcar
Un cuvînt rostit mai tare;
Perii, foarfece, burete,
Pieptene, săpun au fost
Minuite după rost
Şi pe îndelete.

Nu la zor şi pe-apucatul,
Cum tot fură pînă acum,
Cînd se auzea din drum
Cum zbiera de rău băiatul.

Pe Ronron cel îngîmfat
Nimenea nu-l mai răsfaţă
Deşi, dis-de-dimineaţă
S-a gătit şi s-a spălat.
Cui să stai să-i faci necaz,

Şi ruşine, cu pisicul,
Cînd pe Viorel, tăticul
Nici deloc nu-l ceartă azi:
Şi mămica l-a iertat
Pentru ieri şi totdeauna
Şi îl laudă într-una,
Că-i cuminte şi curat.

Pe Ronron doar Viorel
De-l mai bagă acum în seamă.
Că furiş la el îl cheamă
Şi-i vorbeşte-ncetinel:
— „Am să-ţi dau pişcot şi lapte
Şi oscioare de la pui,
Dar la nimeni să nu spui
Ce-am visat eu astă-noapte.

Ştiu că te-ai făcut birjar,
Şi-ai venit ca să mă sperii
Făcînd roţi, în vis, la perii,

Dar de-acuma n-am habar;
Nu-i mai supăr pe părinţi
Şi să ţii tu minte bine:
Nici un vis urît nu vine
La copiii cei cuminţi."

VRĂBIILE

Cirip...ci...cilb...ci... intr-una
Noi cîntăm, zburăm, sărim,
De cu zori şi pînă-n seară,
Şi pe oameni îi iubim;

Vrăbii şi brabeţi ne cheamă
Iar copiii cei mai mici
Bat din palme şi ne strigă:
Pui, pui, pui, ori *păsărici.*

Şi ne place, mult ne place,
Să-i privim pe copilaşi
Cînd se joacă prin grădină,
Şi aleargă drăgălaşi,

Bătînd mingea, mînînd cercuri,
Ori mici roabe cu nisip,
Şi ni-i drag de ei, şi-ntr-una
Le cîntăm: *cirip... cirip...*

Şi am sta pe lîngă dînşii
S-auzim şi noi ce spun
Dar ni-i teamă să nu fie
Printre ei vreun nebun

De băiat, din cei ce poartă-n
Buzunare mici săgeţi
Şi puşcuţe ce omoară,
Fără milă, pe brabeţi!...

Şi ni-i frică, mult ni-i frică,
De orice zgomot auzim,
Şi zburăm mereu speriate,
Şi prin ramuri ne pitim,

Ciripind: *tel-telert-teltel,*
Căci în graiul vrăbiesc
Vorba asta lungă-nseamnă:
Fugi, duşmanii ne pîndesc!...

O, avem duşmani o sumă:
Ulii, copii răi, pisici...
Şi ni-i teamă-n orice clipă,
Şi ne temem puii mici —

Şi frumos ne rugăm, vouă,
Dragi fetiţe şi băieţi,
Învăţaţi pe fraţii voştri
S-aibă milă de brabeţi!...

NELU

Dintr-un rest de prăjituri,
Nelu face firmituri.

Mama-l vede şi-l întreabă:

— „Iar nu eşti copil de treabă,
Nelule, şi-mi faci gunoi?...
Cum fu vorba dintre noi?"

— „Vorba noastră? Stai să-ţi spun
Ca să vezi cum o ţin minte:
Să mă fac tot mai cuminte
Şi mai harnic şi mai bun!"

— „Şi de ce îmi faci gunoi?"

— „Pentru vorba dintre noi:
Eu acum fac firmituri
Pentru puii rîndunicii,
Ca să aibă şi ei, micii,
Azi, la masă, prăjituri!..."

VERSURILE PE CARE LE-AU ÎNVĂŢAT CEI DOI COPILAŞI PENTRU ZIUA MAMEI LOR

Eu nu sînt destul de mare
Ca să pot să-nvăţ măcar,
De pe carte, o urare,
Şi nu sînt destul de mare
Ca să-ţi dau un dar.

Dar îţi dau o sărutare,
Ici, pe obrăjor,
Şi pe mîna asta care

Mă-ngrijeşte-n fiecare
Zi, cu-atîta dor!

Zile lungi şi voie bună
Îţi doresc eu mult,
Şi mă rog de flori să-ţi spună
Să mă ierţi, mămică bună,
Că nu ştiu mai mult!

RÎNDUNICA

Un băiat și-o fată mică
Stau privind o rîndunică,
Și băiatu' spune: — „Mult
Îmi mai place să le-ascult,

Ciripind, pe rîndunele,
Și pe alte păsărele,
Și mi-aș da ce am mai bun
Să pot ști și eu ce spun."

Rîndunica îl priveşte
Şi cu dragoste-i vorbeşte:
— Să-ţi spun eu dacă doreşti,
Drag copil ce ne iubeşti:

Dimineaţa, noi, din toate
Păsările-ntîi sculate,
Ne-nchinăm spre răsărit,
Ciripind: *tzrr... bvidevit...*

Şi apoi încep codroşii,
Cu cap sur, cu coade roşii:
Ticc...tecc...tec... şi, după ei,
Prind brabeţii mititei:

Cirip-ci... să ciripească,
Pînă-ncep să se trezească
Şi-alte păsări, care-n cor
Îşi înalţă ruga lor.

CUCU

Cucu...cu-cu!... prin grădină,
Cucu...cu-cu!... prin zăvoi,
Toată primăvara-i plină
Lumea pomilor de noi.

Mititei, cu pene sure,
Şi cu zborul vitejesc,
Toţi copacii din pădure
Ne cunosc şi ne iubesc.

Versul nostru lung răsună
Și drumeții trec și spun:
— „Cîntă-ne de voie bună,
Cuculeț de piază bun!..."

Și ni-i dulce și ușoară
Viața noastră: zbier și cînt —
Și din toată una-i doară
Jalea noastră pe pămînt —

Căci în viața noastră toată
Ce-i mai sfînt și dulce nu-i:
Cuibul nostru niciodată
N-a fost leagăn unui pui!...

Niciodată nu ne cheamă
Gura pruncului flămînd —
Și cuvîntul drag de mamă
Noi nu-l auzim nicicînd!...

CLOȘCA

După Jean Aicard

Cot-cot-cot,
Cot-cot-cot,
Fac și eu ce pot, ce pot,
Cot-co-dac,
Cot-co-dac,
Puii să-mi împac...

Ciugulesc,
Mă zbîrlesc,

Şi mi-i chem, mi-i chem mereu,
Că nu-i las,
Nici un pas,
Făr'de mine, eu.

Şi le-adun
Ce-i mai bun —
Şi seara, cu drag, le spun
Cot-co-dac,
Cot-co-dac,
Basme, să-i împac.

Clonc-clonc-clonc,
Clonc-clonc-clonc,
Şi-i adorm apoi aşa,
Încălziţi
Şi păziţi
Sub aripa mea.

SFATUL DEGETELOR

după Jean Aicard

Spune degetul cel mare
Către-arătător,
Spune degetul cel mare:
— „N-am fărimă de mâncare,
Frate-arătător!"

Spune, către mijlociul,
Cel arătător,
Spune arătătorul: — „Frate,

Nu mai sînt deloc bucate,
Şi de foame mor!"

Se apleacă mijlociul
Către inelar,
Şi îi spune-atîta numai:
— „Ce e de făcut acuma,
Frate inelar?"

Leneş cată inelarul
Către ei, şi-apoi,
Cam în silă, le răspunde:
— „Ce să faci cînd nu-i de unde?
Vom răbda şi noi!..."

Prinde atunci cel mic să strige
Mai isteţ ca ei:
— „Ce tot plîngem şi ne frîngem?
Hai la muncă să ne strîngem

Toţi uniţi, că nu rămîne
Niciodată fără pîine
Cel ce vrea să şi-o cîştige,
Frăţiorii mei!..."

LICURICIUL

Eu lucesc și sar: „plici-plici,"
Seara-n iarba din grădină,
Eu lucesc ca o lumină,
Și mă cheamă Licurici.

Vin și prinde-mă pe loc,
Să te joci puțin cu mine,
Că sînt vesel ca și tine
Și îmi place să mă joc.

Uite și pe frații mei,
Să-i chemăm pe toți să vie,
Să ne pui pe pălărie
Ca pe niște mici scîntei.

Și s-o chemi să vie-apoi
Și pe sora ta cea mică,
Să vedem ce-are să zică
Cînd te va vedea cu noi.

Și să ne agăți, de vrei,
Și în părul ei, să pară
C-are o podoabă rară
De diamante-n părul ei.

Vin să ne jucăm frumos
Toată seara prin grădină,
Că ne-a spus ieri o albină
Că ești bun și ești milos,

Şi ai scos-o frumuşel,
Pe un fir de fin, din apă,
Cînd credea că nu mai scapă,
Sărăcuţa, nici de fel!...

Vino ori de cîte ori
Şi ne prinde — că de tine
Nu ni-i frică şi ştiu bine
Că nu vrei să ne omori.

MICUL VÎNĂTOR

Spune Mihnea către cîine:
— „Tare sînt voios, măi Pik!
Uite-ţi dau un os şi pîine,
C-am să merg cu tata mîine
Şi cu tine merg, măi Pik,
Nu-mi mai trebuie nimic;

Am o puşcă-adevărată,
Am si sac de vînător,

De s-ar face „miini" odată
Să-mi văd pușca încărcată
Și să văd și eu cum mor
Păsărelele din zbor...

Va muri vreuna oare
Cînd oi da cu pușca? — Dar
Am să stau să văd cum moare?...
Că eu plîng, măi Pik, și-mi pare
C-am să plîng și-acuma chiar.

Plîng, dar mama-i vinovată
Că tot spune că-i păcat,
Ce, nu știi? a plîns odată
Pentru-o pasăre-mpușcată
Și pe tata l-a certat
Că spunea că nu-i păcat...
Dacă spune tata, poate
Că-i așa cum spune, dar
Bine-ar fi, măi Pik, de toate

Păsărelele-mpuşcate
Ar putea să-nvie iar..

Dar atunci la ce-ar fi bune
Gloanţe şi alici şi puşti
Dacă-n sac nu ai ce pune
Cînd te-ntorci — ? atuncea, spune,
Pentru ce să mai împuşti?

Şi cum mergi cu sacu-n spate
De n-ai gînd să-mpuşti nimic,
Şi ce sac mai am eu, frate,
Şi ce haine încheiate
Cu butoni ce nu se stric'
Că-s de corn de cerb, măi Pik.

Ai să vezi tu mîni ce bine
Îmi stă mie vînător,
Merg cu tata şi cu tine
Şi-au să spuie toţi de mine:

— «Ce mai pui de vînător»!...

Pui de vînător, vezi bine,
Dar cu mila ce mă fac?
Cînd mi-o spune tata — «Ţine
Puşca drept, şi trage bine!»
Ce mă fac, măi Pik, ce fac
Cînd va face puşca *pac*,

Şi-oi vedea eu păsărele
Moarte din pricina mea?...
Am să plîng mai rău ca ele...
Doamne, zău, ce de belele,
Vai de bucuria mea!...

Dar de-aş spune tatei oare
Că pin'mă deprind, aş vrea
Să merg doar la vînătoare
Şi să-mi fac o ţintă mare

Colo-n cîmp să trag în ea?
Ce crezi tu, măi Pik, ar vrea?

Şi să-l rog să-mi dea şi mie
Să aduc ceva vînat?...
Uite-aşa, halal să-mi fie!
Cine ar putea să ştie
Că nu eu l-am împuşcat?

Dar de cineva mă-ntreabă
Ce aduc în sac, pot eu
Să mai fiu copil de treabă
De-oi minţi spunînd în grabă
Că aduc vînatul meu?

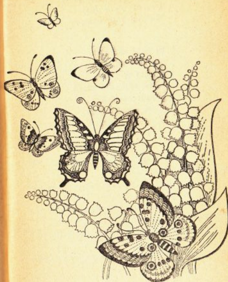
Nu, măi Pik, întotdeauna
Le-am spus toate drept şi-acum
Să trîntesc gogea minciună
Pentru-un «bravo» luat în drum
Pe nedrept?... Ba nicidecum,

Eu răspund vorbă curată
Cum e drept, şi alt nimic; —
Că pe cei ce mint o dată
Nu-i mai crede nimeni, Pik.
Şi rămîn pe viaţa toată
Nişte oameni de nimic".

FLUTURII

Fluturi albi şi roşii,
Şi pestriţi, frumoşii,
Eu îi prind în plasă,
Cind mama mă lasă.
Eu îi prind din zbor,
Însă nu-i omor;

Ci mă uit la ei,
Că sînt mititei,

Și frumoși, și-mi plac,
Dar eu nu le fac
Nici un rău, deloc;

Și dacă mă joc
Cu vreunul, știu
Binișor să-l țiu,
Și pe toți, din plasă,
Îi ajut să iasă,
Și să plece-n zbor,
După voia lor.

UN PORUMBEL

Un porumbel căzut-a, din zbor,
pe-o stîncă-n mare
Și-i mic de tot săracul, de-abia a prins
să zboare!...
Vin valuri mari și-n stîncă lovesc,
și lui i-e frică,
Și trist și-ascunde capul, și-aripile-și
ridică
Cînd stropi săriți din valuri pe pene-i cad
și-l udă,

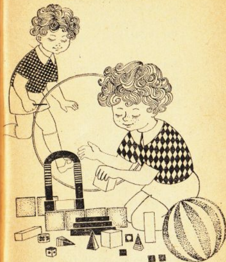

Dar piuitu-i jalnic nu-i nimeni să-l audă!...
Ci iată-o porumbiță că-n zbor zorit sosește;
E mama lui ce-l cată, plîngînd,
de cînd lipsește,
Și-i lîngă el acuma și-l ciugulește dulce
Să-i treacă spaima și-apoi să meargă
să și-l culce.
Și-ncet spre cuib acuma zbura-vor împreună —
Să-l încălzească mama, să doarmă —
Noapte bună!...

DOI FRAȚI CUMINȚI

Noi sîntem doi frați, în casă,
Și nu ne certăm deloc,
Și sîntem tăcuți la masă,
Și cuminți în orice loc.

Avem hamuri, cerc și minge,
Cînd pe-afară ne jucăm,
Iar cînd plouă, ori cînd ninge,
Liniștiți în casă stăm.

Şi cu jucării frumoase
Ne jucăm tot amîndoi,
Pe cînd mama noastră coase,
Ori citeşte, lîngă noi.

Mama noastră ne vorbeşte
Şi ne mîngiie duios,
Iară seara ne citeşte
Ori ne spune-un basm frumos.

Şi ne-nvaţă lucruri multe,
Şi frumoase, stînd cu noi,
Şi îi place să ne-asculte
Cînd vorbim noi amîndoi...

Şi în gîndul nostru-ntr-una
Auzim povaţa ei:
— Fiţi cuminţi întotdeauna
Şi fiţi buni, copiii mei!...

DE SPUS LA JOCUL „DE-A ASCUNSUL"

I

Ci-ne bi-ne se pi-teş-te,
Nu mi-jeş-te, nu mi-jeş-te,
Doar de-i ca-de sor-ţul, cum
Poa-te-ţi va că-dea a-cum.

II

Cin-stea-i cin-ste-n ori-ce loc,
Şi la lucru, şi la joc,
Şi de-ţi pla-ce, de nu-ţi pla-ce,
Vei mi-ji că n-ai ce fa-ce.

III

Ni-meni din-tre noi nu poa-te
Şti pe ci-ne sor-ţul scoa-te,
Iar de va că-dea pe ti-ne,
Vezi să nu mă prinzi pe mi-ne.

IV

Eu în roa-tă vă a-dun
Şi si-la-be-le le spun
Des-lu-şit, cu vo-cea ta-re,
Să m-a-u-dă fi-şte-care
Şi nu sînt de vi-nă, nu,
De-i ie-şi a-cu-ma tu.

CUPRINS

Lei 2,75